

Výkupné za Zareka

Pradávné dwemerské příběhy

Část I.

sepsal Marobar Sul

Jalemmil stála ve své zahradě a četla dopis, který jí její sluha přinesl. Kytice josských růží jí vyklouzla z ruky a dopadla na zem. Na okamžik měla pocit, že všichni ptáci přestali zpívat a že nebe zastínil mrak. Zdálo se jí, že její pečlivě zvelebované a dokonale upravené útočiště přetéká temnotou.

Máme tvého syna, stálo tam. "Již brzy se znovu ozveme se svými požadavky na výkupné."

Zarek se tedy nakonec přece jen nedostal až do Akgunu. Nějací banditi na cestě, nejspíš orkové nebo ti zpropadení dunmerové, si museli všimnout jeho honosného vozu a unést ho. Jalemmil se opřela o nedalekou tyč a přemýšlela, zda jejího chlapce zranili. Byl to jen student a ne ten typ, co by se postavil dobře ozbrojeným mužům, ale co když ho zbili? Představy byly horší, než co dokáže srdce matky snést.

Neříkej, že tu žádost o výkupné poslali tak rychle, zvolal povědomý hlas a za plotem se objevila známá tvář. Byl to Zarek. Jalemmil se rozběhla, sevřela svého chlapce v náručí a oči jí zalily slzy.

Co se stalo? naříkala. "Myslela jsem, že tě unesli."

To ano, řekl Zarek. "U Frimvorského průsmyku na nás zaútočili tři obrovští nordové. Byli to bratři, jak jsem záhy zjistil - Matias, Ulin a Kurg. Měla jsi ty muže vidět, matko. Žádný z nich by se nevešel do vchodových dveří, tomu věř."

Co se stalo? opakovala Jalemmil. "Zachránili tě?"

Nejdřív jsem chtěl na záchranu počkat, ale věděl jsem, že pošlou výhružný dopis a že se budeš strachovat. Proto jsem si vzpomněl, jak mi můj učitel v Akgunu vždycky říkal, že je třeba zachovat klid, sledovat okolí a hledat protivníkovu slabost, zazubil se Zarek. "Nějakou dobu to trvalo, protože ti chlápci byli opravdoví obři. Ale když jsem je slyšel, jak se vzájemně chvástají, tak jsem si uvědomil, že jejich společnou slabinou je ješitnost."

Co jsi udělal?

"Spoutali mě ve svém táboře v lese nedaleko Kaelu, na vysokém pahorku, co se tyčí nad širokou řekou. Zaslých jsem, jak jeden z nich, Kurg, říká ostatním, že by to zabralo téměř hodinu přeplavat tam a zpátky. Ostatní souhlasně přikyvovali a tehdy jsem promluvil.

'Zvládl bych tu řeku přeplavat tam a zpátky za třicet minut,' řekl jsem."

"Nemožné,' řekl Kurg. 'Plavu určitě rychleji než takové pískle, jako jsi ty.'

A tak bylo dohodnuto, že skočíme z útesu, doplaveme na ostrov uprostřed a pak se vrátíme. Cestou ke zmíněným kamenům mi dal Kurg lekci v zásadách dobrého plavání. Osvětlil mi důležitost sladěných pohybů rukou a nohou. Zmínil, jak je nezbytné dýchat teprve až po třech, čtyřech tempech - ne tak často, aby to člověka zpomalovalo, a zároveň ne tak zřídka, aby plavec ztrácel vzduch. Přikývl jsem a se vším souhlasil. Pak jsme seskočili z útesů. Zvládl jsem to na ostrov a zpátky za něco přes hodinu, ale Kurg už se nikdy nevrátil. Narazil hlavou na kameny u paty útesu. Jelikož jsem si předtím všiml zrádného vlnění, zvolil jsem skálu napravo."''''

Ale proč ses k nim vrátil? zeptala se Jalemmil užasle. "Proč jsi jim tehdy neutekl?"

Tedy by to bylo příliš nebezpečné, řekl Zarek. "Mohli mě jednoduše chytit znovu a nechtěl jsem, aby mě vinili z Kurgova zmizení. Řekl jsem, že nevím, co se s ním stalo a po chvíli hledání nejspíš usoudili, že se na závod vykašlal a vydal se na břeh lovit jídlo. Nedošlo jim, že bych s jeho zmizením mohl mít něco společného, protože jsem byl při plavání celou dobu vidět. Oba bratři začali po chvíli rozdělovat tábor u skalnatého útesu a vybírali nejlepší oblast, odkud bych nemohl utéct.

"Jeden z bratrů, Matias, začal pak rozebírat vlastnosti půdy a pozvolný sklon skály, která obepínala zátoku pod námi. Jako stvořená, říkal, pro závod v běhu. Dal jsem najevo svou neznalost tohoto druhu zábavy a on mě s radostí zasvětil do správných běžeckých technik. Dělal u toho směšné obličejky a ukazoval mi, jak je potřeba vzduch vdechovat nosem a vydechnout pusou, jak je třeba ohýbat do kopce kolena ve vhodném úhlu a jak moc záleží na umístění chodidel. Nejdůležitější je, vysvětloval, aby běžec udržel ostré, ale ne příliš horlivé tempo, pokud chce vyhrát. Je naprosto v pořádku, když budeš běžet celý závod na druhém místě, řekl, ale pouze za předpokladu, že máš dostatečnou sílu a vůli, abys v závěru zrychlil.

Byl jsem nadšený žák, a Matias proto svolil, že si dáme ještě před soumrakem jeden rychlý závod. Ulin nám řekl, ať cestou zpátky nasbíráme nějaké dřevo. Okamžitě jsme vyběhli po cestě dolů a drželi jsme se útesu. Dal jsem na jeho rady ohledně dýchání, držení těla a umístění nohou, ale běžel jsem naplno již od úplného začátku. A tak přestože měl delší nohy, byl jsem v první zatáčce několik kroků před ním."

S očima upřenýma na má záda si Matias nevšiml průrvy ve skále, kterou jsem přeskočil. Sletěl z útesu dřív, než stihl vykřiknout. Věnoval jsem ještě pár minut sbírání suchých větviček a pak jsem se vrátil k Ulinovi do tábora.

Ale to už ses předváděl, zamračila se Jalemmil. "Tohle by přece byla dobrá příležitost k útěku."

Může se to zdát, souhlasil Zarek. "Ale měla jsi to místo vidět - bylo tam pár vysokých stromů a jinak nic než křoví. Ulin by si mé nepřítomnosti všiml a chytil by mě raz dva a já bych pak jen stěží vysvětloval Matiasovu nepřítomnost. Ale na druhou stranu mi to chvilkové potulování po oblasti umožnilo prohlédnout si některé stromy zblízka, takže jsem si mohl promyslet svůj konečný plán.

"Když jsem se vrátil do tábora se dřívím, řekl jsem Ulinovi, že Matias dorazí později, protože za sebou táhne obrovský suchý strom. Ulin se síle svého bratra vysmál a řekl, že by mezitím klidně stihl vytrhnout živý strom a donést ho i s kořeny k ohni. Vznesl jsem náležitě pochybnosti.

'Ukážu ti to,' řekl a bez sebemenší námahy vyrval deset stop vysoký kus."

"Ale to je sotva sazenice,' namítl jsem. 'Myslel jsem, že dokážeš vytrhnout strom,' ukázal jsem očima na jeden majestátní a jistě těžký strom na okraji mýtiny. Ulin ho popadl a začal s ním třást takovou silou, že vyrval kořeny ze země. Ale v tu chvíli se z nejvyšších větví uvolnil úl a ten mu spadl na hlavu.

A právě tehdy se mi podařilo uniknout, matko,' řekl Zarek, na němž byla konečně patrná jistá školácká pýcha. "'Když Matias a Kurg skončili na úpatí útesu a Ulin se snažil utéct před rojem rozzuřených včel.'"

Jalemmil svého syna znovu objala.

Poznámka vydavatele:

S publikováním souhrnného díla Marobara Sula jsem sice zpočátku otálel, ale když mě Listy Gwylimské univerzity požádaly o zredigování celé edice, rozhodl jsem se, že během této práce vše uvedu na pravou míru.

Mezi učenci panují rozpory o přesném časovém zařazení Marobarových prací, ale v obecné rovině panuje shoda, že byly sepsány dramatikem "Gorem Felimem". Ten proslul hlavně díky svým oblíbeným komediím a romancím, jež vznikly během bezvládní mezi pádem První cyrodiilské říše a vzestupem Tibera Septima. Nejnovější teorie je taková, že si Felim vyslechl pár skutečných dwemerských příběhů a převedl je do divadelních her, aby na tom vydělal, a zároveň vydal i přepracované verze mnohých vlastních her.

Gor Felim chtěl svému dílu propůjčit jistou hodnověrnost a získat si přízeň důvěřivých čtenářů, a tak vytvořil "Marobara Sula", který uměl údajně překládat dwemerský jazyk. Pověšme si, že zatímco se "Marobar Sul" a jeho práce staly předmětem vášnivých sporů, neexistují žádné věrohodné záznamy o tom, že by jej někdo skutečně potkal, a nikoho takového nenajdete ani v cechu mágů, Julianově škole či v dalších intelektuálních spolcích.

Dwemerové se v každém případě ve většině příběhů "Marobara Sula" vůbec nepodobají oné děsivé a nevyzpytatelné rase, které se bojí i dunmerové, nordi či Redgardi a po níž zůstaly podivné rozvaliny, jejichž význam se stále vymyká našemu chápání.